

Týmový HRÁČ

Náště lásky

COSMOPOLIS

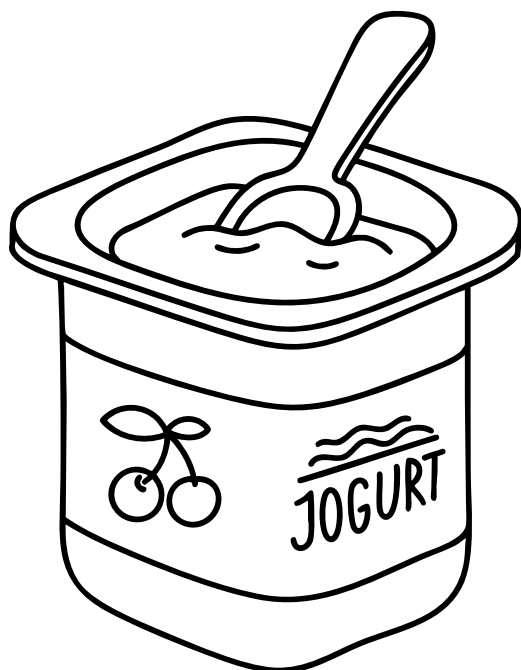
M. K. HARDY
MICHAELA SCHMIEDLOVÁ

M. K. Hardy
&
Michaela Schmiedlová

Týmový hráč

Všem našim čtenářům a čtenářkám

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

TÝMOVÝ HRÁČ

Text © M. K. Hardy, 2025

Text © Michaela Schmiedlová, 2025

Cover © Zuzi Maat, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafický návrh obálky a sazba Zuzana Valková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 10 205. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk TBB, a. s.

ISBN 978-80-271-8162-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-8161-2 (pdf)

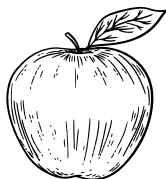
ISBN 978-80-271-5932-1 (print)

Poděkování

Jednomyslně jsme se shodly, že nutně potřebujeme poděkovat hlavně těm všem, kteří se podílí na hlídání našich ratolestí. Protože doopravdy není až tak jednoduché skloubit náš pracovní život, péči o děti, a ještě tak časově náročný koníček, jako je psaní knih. Takže od srdce děkujeme... však vy moc dobře víte, kdo nám s kluky pomáháte 😊

Vaše vděčné
Monča a Míša

Kate

(O ČTYŘI ROKY DŘÍVE)

„Brambory! Zapomněla jsem koupit brambory,“ posteskla jsem si. Stála jsem před lednicí, vytahovala jsem všechny ingredience, co jsem potřebovala na dnešní oběd, a zírala na prázdný šuplík, ve kterém měly být brambory.

Mark si ke mně zezadu stoupl, objal mě a zadíval se do ledničky se mnou.

„Myslíš, že když do té ledničky budeme zírat dost dlouho, tak se tam zjeví?“ zeptal se mě s hranou vážností.

„Pokud jsi náhodou nepověsil svoje chirurgování na hřebíček a nezačal ses věnovat kouzlení, tak nejspíš ne,“ povzdychla jsem si. Nechtělo se mi jezdit do obchodu, potřebovala jsem toho doma ještě tolik stihnout! Zítra nás čeká velká rodinná oslava.

„Kouzlit teda neumím, ale když mi slíbíš, že večer dáme sex,“ šeptal mi do ucha, „tak ti pro ty brambory sježu.“

Musela jsem se zasmát, bože, jak já ho milovala. „Ty po tom ránu ještě nemáš dost?“

S Markem jsme se o druhé miminko snažili už nějakou dobu a teď jsem měla své plodné dny, takže by jeden řekl, že už z toho dovádění v posteli bude unavený.

„Tebe nebudu mít dost nikdy, ale že jsi to ty,“ pronesl rádoby blahosklonně, „sjeďu ti pro brambory i bez příslibu sexu.“

Rozesmála jsem se ještě víc než napoprvé a ohlédla jsem se po Sarah. Ta nám však nevěnovala sebemenší pozornost a dál si prohlížela encyklopedii.

„Vem jich prosím aspoň dvě kila,“ otočila jsem se k němu čelem, ruce jsem obtočila okolo jeho krku a políbila ho na rty.

„Rozkaz, generále,“ zasalutoval mi. „Mám s sebou vzít i Sarah?“

„Nemusíš, chtěla by ti pomáhat, a to byste se vrátili nejdřív zítra.“

„Kdyby sis ještě na něco vzpomněla, napiš.“

„Jsi můj rytíř v zářivé zbroji.“

„Spíš ve stříbrném porsche,“ mrkl na mě.

* * *

Nakrájela jsem cibuli, oškrábala mrkev, vyndala pekáč, okořenila kuře, dokonce jsem stihla vysát, zapnout pračku, vyklidit myčku a Mark nikde. Zkusila jsem mu zavolat, ale hovor ani po několikaťm pokusu nepřijal.

Začínal se mě zmocňovat špatný pocit, a když jsem na příjezdové cestě konečně uslyšela přibližující se auto, dost se mi ulevilo.

Rovnou jsem šla ke dveřím, rozhodnutá Markovi pořádně vyčinit, jenže když jsem otevřela, nestál přede mnou můj manžel.

Krev mi ztuhla v žilách.

„Paní Cooperová?“

Přikývla jsem. Výraz jeho obličeje mluvil za vše. NE! Tohle se neděje. Ne! Ne! Nechtěla jsem slyšet, co mi přišel říct.

„Je mi to líto, ale musíme s vámi probrat vážnou situaci,“ spustil policista a mně začalo hučet v uších. „Mám pro vás špatné zprávy týkající se vašeho manžela...“

Carl

(V SOUČASNOSTI)

Bylo krásný být zase jednou doma. Zéland je prostě moje útočiště a štvalo mě, že jsem tu trávil tak málo času. Tentokrát to nebylo tak dlouho od doby, co jsem se tu zjevil na Vánoce. Dva měsíce se s mým tréninkovým harmonogramem ztratí. Nevím, která z událostí, kvůli kterým jsem přijel tehdy nebo teď, mě těší víc.

Cestování jen s příručním zavazadlem a v první třídě mělo jisté výhody. I přes délku letu mi bylo dost dobře. Cívil jsem na filmy a chvíli spal, i nohy se zádama jsem si mohl natáhnout. Sice jsem plánoval koukat na záznamy posledních zápasů, ale nějak nebyla chuť. Mohl jsem si zaplatit soukromý letadlo, ale nechtělo se mi zbytečně vyhazovat prachy. To využíváme jen ve dnech, kdy lítáme domů spolu s Malcolmem, kterej se mnou přestoupil ze Zélandu do Austinu v Americe. Nechápu, proč to udělal, pro mě to byla nutnost kvůli mizerně podepsaný smlouvě, zato Malcolm mi jako důvod řekl, že chtěl prostě zkusit něco jinýho. Nedostal jsem z něj nic dalšího, ale takovejhle důvod přestupu mi připadal nereálný.

Teď jsem se sportovní taškou přes rameno procházel pečlivě udržovanou zahradou, která by se směle mohla vydávat za zámeč-

ký park, takže mě vůbec nepřekvapilo, když mě v nose pošimralo agresivní aroma všech místních květín. Podrbal jsem se pod podrážděným nosem. Henry může být rád, že jeho žena není alergická na kytky. S tou svou zálibou v zahradničení by měl utrum.

Ani ne po pár vteřinách mi otevřela dveře figurína pomalovaná jak z lekce výtvarné výchovy.

„Seš tu nověj vrátnej?“ zazubil jsem se na Drewa, který měl toho tetování na můj vkus až moc. A to je co říct, protože jsem taky nebyl zrovna nepopsanej list papíru. Jenže co se vůbec divím, chlap, kterej vlastní tetovací salon, přece nemůže bejt holej.

„Byl jsem nejbliž.“ Ustoupil od vchodu, abych mohl projít, a taky jsem to udělal. Hned jsme se na přivítanou poplácali po zádech.

„Máš novou kérku?“ Asi má taky pracovní deformaci, když se hned při pozdravu ptá na tohle.

„Ne.“

„Ne? Vyhráls několik zápasů.“ Vážně se diví, že jsem s naší letitou tradicí skončil?

„Novej kraj, nověj mrav,“ pokrčil jsem rameny a dál to nerozebíral. Nebylo by mi příjemný s ním řešit, že co jsem odešel ze Zélandu, nenechal jsem si vytetovat už vůbec nic. Jednou jsem do salonu zašel, hned po první výhře. Rozhlédl jsem se tam, všude klid a prázdno, žádná známá tvář, a bolestivě jsem si uvědomil, že má tradice s klukama skončila.

„Konečně!“ Domem zaduněl Henryho hlas a dupot ho následoval. Zahodil jsem tašku a nechal se pevně obejmout. Jak ten mi chyběl.

„Čau, Baby,“ konečně jsme se pustili. Vypadal tak spokojeně, jako kdyby byl něčím sjetej a v tom nejlepším rauši. I když to byl jen dojem, protože Henry, co vím, nikdy svoje tělo těma sračkama nezneuctil, to jsme měli společný.

„Tak kde ji máš?“

„Myslíš jeho?“

Kurva. „Jak to mám sakra vědět, když napíšeš Taylor.“

Henry se podivně zachechtal a pak se ohlédl přes rameno. „Fakt mi tady chybíš. To jméno se mi líbí, ale když jsem přesně tohle naznačil Yumi, málem mi ukousla hlavu. Takže to před ní neříkej.“

Zachechtal jsem se, ale přikývl. „Tak kde ho máš?“ Už jsem se nemohl dočkat, až uvidím Henryho prcka. Já jsem sice na děti nikdy moc nebyl, ale tohle je rodina a na tu se těším.

„Teď usnul. Spěcháš?“

„Vůbec.“

„Tak si dáme něco k jídlu a podíváme se chvíli na telku?“

Neměl jsem to srdce mu říkat, že tohle jsem dělal poslední půlden v letadle. „To by šlo.“ Všichni tři jsme prošli do obýváku, který zel prázdnotou. „Kde máš Yumi?“

„Spí.“

Tak moment. „Neříkal jsi, že usnul prcek?“

„To je v podstatě to samý.“ Mávl rukou a zalezl do kuchyně. Drew mezitím skočil na gauč a na něco čučel. Formule?

„Sleduješ formule?“

„No jasný.“ Posadil jsem se vedle něj a přimhouřil oči.

„Co tě na tom baví? Vždyť jezďej pořád dokolečka, nic se tam neděje.“ Tenhle sport jsem nikdy nepochopil. Stokrát jedou jedno a to samý kolečko, a než se konečně předjedou, to by jeden zakořenil.

„Všechno,“ podíval se na mě jako na cvoka. „Škoda, že už nezavodí Rees, byl to prostě borec. Vsadil bych se, že by sbíral jeden titul za druhým i nadále.“

„Kdo je Rees a proč teda skončil?“ To by mě fakt zajímalo, když byl údajně tak dobrej.

„Ty nevíš, kdo je Anthony Rees?!“ zhrozil se. „Nejúspěšnější pilot Formule 1 všech dob! Jenže před dvěma lety ukončil kariéru, i když si všichni mysleli, že by tak dalších pět let ještě dal. Rozhodl se usadit, vždyť to znáš.“

Otevřel jsem pusu a zase ji zavřel. Poznámku *Ne, já to neznám a nejspíš nikdy nepoznám*, jsem se rozhodl nechat si pro sebe. Ten Rees je jednoznačně jeden z těch, co věří ve *šťastně až do smrti*. O tyhle iluze jsem přišel ve chvíli, kdy se naši rozváděli. Hádky u nás byly na denním pořádku, obě dvě ségry z toho byly nešťastný a já se rozhodl, že někdo, kdo se údajně miloval, takhle přece nikdy nemůže skončit. Ne... Já prostě vztahy nevedu.

„Hele, Ben a Diego jsou dost dobrý piloti a ty jejich videa jsou geniální,“ tentokrát promluvil Henry a konečně se posadil vedle nás.

„Ty taky sleduješ formule?“ To je pro mě novinka, kdy na to má asi tak čas?

„Jen sem tam.“

„Slyšels, že Rees bude mít se zlatokopkou Vanessou dítě nebo možná už má? Nevím, jak dlouho to je, co jsem ji viděl na fotce s tím obrovským břichem.“

Překvapeně jsem zamrkal na Drewa, odkdy sledoval bulvár? A ještě k tomu se zajímal o nějakou roštěnku s těhotenským pupkem?

„Myslíš, že se rozvedou a bude chtít monstrózní alimenty?“ Teď mě zase šokoval Henry.

„To nevím, ale tý prdelce bych zaplatil alimenty i já,“ zazubil se Drew.

„Až tak?“ zvedl jsem obočí.

„Ještě bych jí přidal! Počkej chvíli.“ Vylovil z kapsy telefon a začal na něm něco hledat.

„Seš nižší liga, nemohl by sis ji dovolit.“ Oba dva se řhtali něčemu, co jsem nechápal. Jen jsem tékal pohledem od jednoho

k druhému a nestačil zírat. Pak mi Drew strčil před obličej mobil s fotkou nohatý blondýny.

„Slušný, co?“

Jen jsem na Drewovu otázku zlehka kývl. Musím uznat, že je to fakt kus. Dlouhonohý ženský jsou boží.

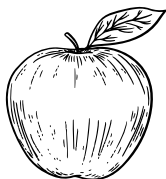
„Já ti to říkal,“ poznamenal rádoby povýšeně. „A teď je těhotná.“

„Kdy se z vás dvou staly takový drbný?“

Ti dva šaškové začali nanovo a pak už jsem jen sledoval, jak se po dráze řítěj formule, do kterých bych se ani nevešel.

Kate

Vyčerpaně. Přesně tak jsem si momentálně připadala. Věděla jsem, že přestěhovat celou rodinu nebude právě jednoduché, ale i tak mě tvrdá realita zaskočila.

„Sarah, prosím,“ zaúpěla jsem. Už jsme v obchodě strávily hodinu a má starší dcera si stále ještě nevybrala třetí jablko. Než jsme se přestěhovaly, takhle dlouho jí to nikdy netrvalo. Nijak nedala najevo, že by mě slyšela, a vrátila jablko, které nevyhodnotila jako dokonalé, zpět do přepravy. Kdybych ji neznala, myslela bych si, že mi to dělá naschvál a mstí se mi za vytržení ze známého prostředí. Ale ne. Výběr tří dokonalých jablek pro ni byl stejně důležitý jako dýchání. Normálně bych se obrnila trpělivostí, jenže Marci už byla zpruzená a svou nespokojenost hlasitě demonstrovala, dokonce tak hlasitě, až se po nás ostatní nakupující začali ohlížet. Netušila jsem, čím bych ji ještě mohla zabavit, vyzkoušela jsem už všechny osvědčené metody a vážně jsem jako pravá zoufalá matka začala uvažovat, že jí strčím do ruky mobil a pustím nějakou pohádku.

„Co třeba tohle?“ přesunula jsem do zorného pole Sarah krásné červené jablko. Podle toho, jak nakrčila nos, jsem poznala, že neprošlo. „A tohle?“ sáhla jsem do vedlejší bedýnky po zeleném,

které mi připadalo perfektní. Ani s tím jsem neuspěla. „Sarah, vím, že je to pro tebe důležité, ale...“

„Dámo,“ ozvalo se za mnou pobaveně a kdosi mi zaklepal na rameno. *Dámo?* Lehce dopáleně jsem se otočila a spadla mi brada. Marci seděla na předloktí snad největšího chlapa, co jsem kdy viděla.

„Co si to dovoluujete?“ obořila jsem se na něj. Rychle jsem se vzpamatovala z prvotního šoku a okamžitě se pro svou dcerku natáhla, jenže ta nevypadala, že by ke mně kdoví jak spěchala, a ještě se chytla výstřihu jeho trika. Zjevně u něj byla spokojená.

„To jsem ji měl nechat spadnout?“ podivil se a já si nebyla jistá, jestli ten dotaz náhodou nemyslí vážně.

„Spadnout?“ zamračila jsem se nechápavě.

„Tahle malá myška vám vystupovala z vozejků,“ pokrčil rameny.

„To není možný, teď jsem se na ni dívala.“

„Nejspíš se rozhodla vylodit mezi červeným a zeleným jablkem.“

Nelibě jsem sledovala, jak mu Marci tahá za triko a zkoumá potetovaný krk. Mluvil se zvláštním přízvukem, který jsem nedokázala nikam zařadit.

„Marci, pojď ke mně,“ teď už jsem k ní vykročila, chytla ji v podpaží za drobný hrudníček a snažila se ji od něj oddělit.

„Ne!“ rozkřičela se, jako kdyby ji na nože brali. „Chci stlejdu!“ pištěla dál a já cítila, jak rudnu v obličeji.

„Marci, to není žádný náš strejda, je to cizí pán. Vůbec ho neznáme,“ snažila jsem se jí to vysvětlit a dál jsem se ji z něj pokoušela sundat.

„Klidně vám ji ještě chvíli podržím, dokud si slečna nevybere to jabko,“ znovu lhostejně pokrčil ramenem, a když jsem vzhledla k jeho obličeji, oslnil mě úšklebek.

Jeho výsměšný návrh jsem ignorovala, jenže Marci se ho dál odmítala pustit.

„Tak, myško, vypadá to, že se mamce nelíbí, když tě držím,“ nestačila jsem zírat, jak Marci visí na každém jeho slově. „A víš, vlastně má pravdu. Fakt jsem cizí chlap, takže bude nejlepší, když se k ní vrátíš.“

A ona ho poslechla! Přepadla mě vlna úzkosti. Nejenže neuhlídám vlastní dítě, ještě ke všemu považuje neznámého chlapa za větší autoritu než mě. To jsem to dopracovala. *Proč jsi mě tu nechal takhle samotnou, Marku?!*

Ale ne. Já už zase mluvila na Marka, zděsila jsem se ještě. Už dlouho jsem k němu v duchu nepromlouvala.

„Jste v pohodě, madam?“ vrátil mě zpět do reality muž, který mi to vykolejení způsobil. Dvakrát jsem rychle zamrkala a začala jednat.

„Moc děkuju za pomoc,“ utrousila jsem, otočila se k němu zády a začala Marci sunout zpět do vozíku. Byla jsem mu vděčná, ne že ne, ale taky jsem se na sebe zlobila. Kdybych se nerozhodla stěhovat, nejspíš bych nebyla tak vyčerpaná, kdybych nebyla tak vyčerpaná, nemusel by zasahovat tenhle blahosklonně se tvářící týpek.

„Ty už prosím nevystupuj,“ požádala jsem Marci, která se mi dívala přes rameno a široce se zubila. Nejspíš na ni její zachránce dělal nějaké veselé ksichtíky. Nejradši bych ho napomenula, aby se mi přestal montovat do výchovy a nerozptyloval mi dítě, jenže bych si tak akorát vybíjela vlastní frustraci na nevinném muži.

Když jsem si byla jistá, že Marci sedí a nechystá se opět vylézt, otočila jsem se směrem k Sarah, abych zjistila, jak pokročila s výběrovým řízením tří výstavních jablek. Jenže k mému nemalému zděšení se po mojí starší dceři slehla zem. Srdce mi okamžitě začalo bít až v krku.

„Sarah! Sarah!“ zběsile jsem se rozhlížela ze strany na stranu.

„Dámo,“ ozvalo se znovu. „Ta Sněhurka je ve vedlejší uličce.“

Podle tónu jeho hlasu nebylo pochyb, že se královsky baví. Kdyby se nejednalo o mě a mou situaci, nejspíš bych se zasmála s ním. Prevíť jeden bezstarostný!

